ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ,

което не обичаше да го гушкат

ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ,

което не обичаше да го гушкат

Разказа Петя Александрова

Нарисува Елена Жаблянова

ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ,
КОЕТО НЕ ОБИЧАШЕ ДА ГО ГУШКАТ

© Издателство „Фют“, 2025

Петя Александрова, автор

Елена Жаблянова, художник

ISBN 978-619-270-127-7

Издателство „Фют“

Има едно момиченце, което се казва Милена, но ѝ викат „Мила“, „Милето“ или „Милушка-сладушка с мекичка гушка“. Това последното обикновено го употребява баба ѝ Славка, която някога е била учителка на първолачета и все такива едни римувани думички ѝ идват наум. Баба Славка е важен човек и по-нататък пак ще става дума за нея, но сега я изоставям, защото трябва да представим главния герой: зайчето Оли. Тоест – МЕН! Защото АЗ СЪМ ОЛИ. Аз ще ви разказвам тук разни работи. Според вас зайците не могат да разказват ли? Много грешите! Това е най-, ама НАЙ-честото ни занимание.

Ние, зайците, сме приказливи същества, макар че все ни набутват в приказки, в които не ни се дава кажи-речи да проговорим, само хрупаме и хрупаме моркови и зеле... Уфффф... Хайде, да не раздипляме сега тази неприятна тема.

Та така, това съм аз – вижте ме на снимката. Може би сте очаквали мъничка пухкава топчица? О, не, аз съм голям и солиден заек с бяла козина, червени очи и червени уши (отвътре обаче!), калифорнийска порода, цели три килограма и триста грама и с характер, който е неописуем. НЕ-О-ПИ-СУ-ЕМ! За тези, които за първи път чуват тази дума – това значи ТРУДНО СЕ ОПИСВА, но не е невъзможно.

Решил съм тук и сега да разкажа всичко за заека Оли (съкратено от Оливър, за ваше сведение!) и неговата приятелка Милето, както и за техните премеждия в тристаен апартамент с преходен хол, заядлив съсед, приятелка на баба Славка на име Роза, стряскащи камбани от близката църква, синьо птиче, кацащо на терасата и много вкусен аромат на пролет... Мдаа, пролетта за зайците има вкус, защото е зелена, а зайците обичат зеленото, тъй че... Да започваме с първа глава от историите на Оли.

Милето има особено сърце

Когато дойдох в този апартамент, Милето беше едно тънкокрако дребничко същество с писклив глас и навици, които ме вбесяваха. Например този – да ме стиска с всички сили до гърдите си, сякаш съм от дунапрен или иска да ми прекърши гръбнака. Това хората наричат „ела да те гушна“. Леле, колко усилия употребих, за да ѝ кажа и докажа, че зайците мразят тези гушканици и ако все пак ги понасят, то е за кратко.

А как попаднах тук? Това е работа на Гергана, майката на Милето – онази същата, дето „скрибуца“ непрекъснато на цигулката си и нервира Спас, съседа отляво на апартамента им (именно Спас казва „скрибуца“, не аз, аз не се изразявам така грубо). Когато спре с цигулката, мама Гери плаче или си сипва нещо от онова, тъмното шише в бюфета. Да бе, виждал съм я неведнъж! Веднъж дочух как разправяше на една приятелка по телефона, че по природа била затворена и затова имала нужда от мъничка глътчица, за да се отпусне. Имала нужда и от обект за любов. Чудя се: къде се намират тези обекти? И не може ли човек да си вземе обект отнякъде назаем? Или да си купи? А относно „затварянето“ – ами да се отвори, кой ѝ пречи? За разлика от мен, тя може всичко – да отваря врати, прозорци, гардероби...

Аз почти непрекъснато съм затворен в кафез по принуда и няма как да си помогна, защото на кафеза резето му е отвънка. Но моето е друга работа. Я по-добре да затворя темата и да хапна малко сено, докато е прясно.

Сега Милето е в пети клас и има само петици и шестици с изключение на двойката по физическо възпитание. Двойката е, защото когато изпитвали другите ученици на коза, Милето си била забравила екипа и вместо да скача, седяла в един ъгъл на салона по физкултура и си правела фигурки от хартия, т.е. оригами. Иначе не е дребничка вече, отдавна не е тънкокрака, само дето още не знае мярката при гушканиците. Знаете ли какво е оригами? Това са едни малки и интересни фигурки от цветна хартия, правят ги в Япония и са познати на цял свят. Да бе, тези оригами са като прелетни птички – има ги навсякъде по света и навсякъде ги знаят и ги харесват.

Милето много обича да прави нещо с ръцете си, много я бива с чевръстите си пръстчета, които рисуват, изрязват, лепят, прегъват и украсяват. Но не са само тези талантите на Милето, неее... Тя може да чува гласовете на цветята, на птичетата и на мравките даже. Има едно синьо птиче, дето идва на балкона, за да си говорят – ама ЧЕСТНА заешка дума! Да не говорим за гласовете на хората. Отдалеч, от балкона на седмия етаж Милето може да ви каже какво си говорят двете пенсионерки баба Славка и баба Роза на скамейката пред кооперацията.

